Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Februar 1895. 44de Aargang.

Bønnens Nødvendighed.

Der er mange Folk, som tro, at Bønnen ikke er nødvendig; det vil sige, at Gud ikke hører eller besvarer Bønner; at han, hvis han kjender sine Børns Mangler, vil afhjælpe disse efter sit eget Godtbefindende og ikke, fordi Folk bede ham derom. Nogle af dem, der have denne Anskuelse, ville sige, at det eneste Gode, Bønnen bevirker, er, at den gavner dem, som opsende den, ved at deres Ærefrygt skjærpes, og de blive mere gudhengivne. De paastaa, at det gjør Intet til Sagen, om Menneskene bede til Gud eller ikke; de anse ham som Giveren af alle Ting og tro, at han vil skjænke dem Alt, hvad de trænge til; men det gavner Intet at bede om, hvad de behøve. Uden Tvivl er denne Tro meget populær selv blandt Mange, som sige sig at være Kristne. Vi haabe alligevel, at ingen Sidste-Dages Hellig har denne Anskuelse. Det vilde være at fornægte i vort Sind, at Gud ønsker, at smaa Børn skulle bede til ham; at han hører og besvarer deres Bønner, naar de bede til ham; at han er deres himmelske Fader og kjender deres Mangler og velvillig hjælper dem.

De Mænd og Kvinder, som ikke bede til Gud, ere naturligvis beskyttede og bevarede af ham; de modtage Føde og Klæder og forsynes gjennem hans Naade og Gavmildhed; han lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige, ja selv over dem, som bespotte ham og fornægte hans Godhed og Barmhjertighed; og de, som endog fornægte hans Tilværelse, modtage gode Gaver af hans milde Haand. Alt dette kan ikke formaa ham til aldeles at unddrage dem sin Omsorg, og det er denne Barmhjertighed og Medlidenhed, som Herren har for sine Børn, der bevirker, at mange af dem tro, at der ingen Gud er til. De se, at de Ugudelige nyde enhver Velsignelse, og idet de dømme, som arme, menneskelige, uvidende Væsener ere tilbøjelige til at gjøre, sige de: „Der kan ikke findes en Gud, eller hvis der findes en Gud, da gavner det Intet at bede til ham; se blot til hine Folk, som bede til ham; ere de bedre stillede end de, som ikke gjøre

det? Have de, som ikke bede til ham, ikke Fremgang? Ere de ikke i Besiddelse af Rigdomme og Livets Goder ligesaa vel som de, der bede til ham? Hvad gavner det at bede til ham, naar der ikke ses Spor af, at Nogen høster Fordel deraf?" Paa denne Maade ræsonnere disse Folk og tro, at deres Bedommelse er rigtig. Men de kjende ikke Herrens Tanker eller Hensigter. De kjende ikke en Gang deres Tanker og Folelser, som tjene ham, og som bede til ham. De ere uskikkede til at bedømme nogen af disse Ting.

Det er ikke Rigdom eller tilsyneladende Fremgang og Lykke, der er et Bevis paa Guds Yndest, lige saa lidt som Modgang og Fattigdom er en Tilkjendegivelse af Guds Mishag. Der findes Tider, da Modgang og Fattigdom ere meget større Velsignelser end Rigdom og Velstand — deres Virkning paa det menneskelige Sind er bedre og mere ophojende. Den Fattige kan maaske i sit Hjerte have et Væld af Glæde, der fylder hans Sjæl med ren Lyksalighed, som den Rige maaske ikke kjender Noget til. Det er en stor Fejltagelse af Menneskene at maale Guds Godhed og Barmhjertighed efter deres egen Maalestok. Den Mand eller Kvinde eller det Barn, som beder til Gud og gjør dette i Oprigtighed, vil modtage Velsignelser fra ham, der ville fylde Sjælen med uudsigelig Glæde og Lyksalighed. Selv om de ere stillede i fattige Kaar, ere de dog glade ved at vide, at Gud er deres Ven, og at han velsigner dem med de Ting, som ere bedst egnede til deres fremtidige Ophøjelse. Antag, at Menneskene skulde dømme paa samme Maade med Hensyn til Frelseren, som Nogle gjøre i det omtalte Tilfælde: Han var Guds Søn, var en af de tre Personer i Guddommen, og paa samme Tid kom han her ned paa denne Jord. Den Højeste blandt alle Væsener nedlod sig under alle Ting. Han blev født i en Stald — tænk, hvilken nedværdigende Stilling at befinde sig i! Naar man overhovedet betragter det, som Menneskene i Almindelighed gjøre, hvem vilde da ikke føle sig skamfuld over sine Forældres Fattigdom, hvis han maatte sige, at han var født i en Stald, og at hans Vugge var en Krybbe, der anvendtes til Heste og Kvæg? Hvad kunde være mere nedværdigende end dette, og hvad kunde være mere ydmygende end at søge Tilflugt i en Stald?

Kunde Herren give sine Børn større Bevis paa, at Fattigdom ikke er saa elendig en Stilling, end at lade sin eneste Søn fødes under saa fattige Omstændigheder? Hvis vi skulde domme efter Menneskenes Maalestok, da burde Frelseren have været født i det kostbareste og prægtigste Palads paa Jorden, omringet af en Hærskare af Tjenere og af al den Glans og Pragt, som det var muligt for Mennesker at opdrive. Men saaledes forholder det sig ikke. Fordiste Rigdomme vilde ikke bidrage til hans Herlighed, de vilde ikke forøge hans Storhed eller Overhojhed. Burde ikke dette være en Lektie, som hele Menneskeheden skulde erindre? Skulde vi sammenligne Guds Godhed med de Rigdomme, som Menneskene nyde? Det vilde være en stor Fejltagelse at gjøre dette, og vi vilde herved gjøre Uret baade mod Gud og os selv.

Jesus burde være vort Eksempel. Han lærte sine Disciple og Alle, som lyttede til ham, at bede. Han bad selv. Hvis Nogen efter at have læst om hans Levnet og om de Opofrelser, som han gjorde, tror, at det ikke er nødvendigt at tilbede ham, Jesus, vor

Frelser, vor Forløser og Gud, da begaar en saadan Person en stor Forseelse, hvilket han eller hun skal staa til Ansvar for. Mange kunde maaske tro, at det var overflødigt, at Jesus skulde bede. Men nej; han bad altid til sin Fader; han ydmygede sig for ham; han bad om hans Velsignelse og Bistand; han gik paa ensomme Steder alene, paa Bjergets Top, og tilbragte Nætter i Bøn til sin himmelske Fader. Vidste hans Fader ikke, hvad han trængte til? Visselig gjorde han, lige saa vist som han ved, hvad alle hans Børn trænge til; men dette forhindrede ikke Frelseren fra at bede. Det var hans Pligt at bede og at udøve Tro, at bede om og gjennem Tro erholde Velsignelser fra sin Fader. Saaledes forholder det sig med os. Vi skulle bede uden Afladelse. Naar vi ikke ere i Stand til at bede med Ord, da skulle vi bede i vore Hjerter og altid ydmyge os for Herren og anraabe ham om Bistand og Vejledning paa den rette Vej gjennem Livet. Vi skulle altid bede ham om at give os sin Helligaand, at den kan hjælpe os og advare os om forestaaende Farer, saa at vi altid kunne føle, at hans Indflydelse er omkring os hver Dag. Han har vist de Sidste-Dages Hellige den rette Maade, hvorpaa de skulle leve for at kunne nyde de Velsignelser, som han har lovet til sine Børn, hvis de ere trofaste mod ham og holde hans Bud og Befalinger. — Juvenile Instructor.

Herlighed i Vente for de Hellige.

Tale af Præsident **Lorenzo Snow**, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te Oktober 1894.

Den Følelse, der udtrykkes i tre Linjer af den nys afsungne Salme, tror jeg vil finde Gjenklang i de Sidste-Dages Helliges Hjerter:

„Skjøndt Verden ruster sig til Krig,
Glade Zion,
Hvor er Din Lod dog lys og rig!"

Jeg antager, at enhver Sidste-Dages Hellig indenfor disse Vægge forventer at modtage Noget, førend han gaar herfra, der vil tjene ham til Opbyggelse, og hvosomhelst der kommer hertil i denne Hensigt og med et oprigtigt Hjerte, vil aldrig blive skuffet. Der var Ingen, som i Formiddags lyttede til Brødrenes Bemærkninger med et oprigtigt Hjerte, uden at de modtoge Noget, som gav dem Opmuntring, og som vil tjene dem til Gode. Nogle Ideer, som jeg ikke har tænkt over før, bleve fremsatte, og de vare meget gode. Vi have erfaret og ville fremdeles erfare, at den Vej, hvorpaa vi maa vandre, i visse Henseender er meget besværlig, medens den, seet fra et andet Synspunkt, ikke er saa vanskelig. Det beror meget paa os selv med Hensyn til disse Ting. Der er alligevel Løfter, givne til de Sidste-Dages Hellige, der ere af stor Betydning. Vi have uden Tvivl i vor Erfaring fundet, at der af os fordres en vis Grad af Længsel for at tilskynde os til at udføre Gjerninger. Hvis en Person havde en stærk Anelse om, at der var en rig Mine, som ikke var opdaget, i et af disse østlige Bjerge, da vilde han straks begive sig paa Vejen for at sikre sig denne Opdagelse og vilde være villig til at opofre og udføre meget Arbejde

og gjennemgaa megen Anstrængelse samt doje Latter og Spot af sine Omgivelser for at komme i Besiddelse af denne Mine. Dette er naturligt. Herren kjendte vor Natur og vore Tilbojeligheder, og han kjendte netop, hvad der behovedes for at sætte os i Stand til at overvinde de forskjellige Vanskeligheder, der vilde møde os paa vor Vej.

Den første Salme, som vi sang i Eftermiddag, omhandler den sikre Grundvold, som de Sidste-Dages Hellige bygge paa. Vi vide af Erfaring, at den Grundvold, hvorpaa vi have bygget vor Tro, er stor og herlig; jeg er selv forvisset derom, og jeg havde kun været i denne Kirke en kort Tid, da jeg erholdt en fuldkommen Kundskab om, at der var en Gud, at hans Søn, Jesus Kristus, var til, og at Joseph Smith var anerkjendt af Gud som hans Profet. Det var en Kundskab, som intet Menneske kunde meddele. Den kom gjennem den Almægtiges Aabenbarelse. Dette er et meget godt Udgangspunkt for de Sidste-Dages Hellige, og det er Noget, som enhver Person, der har Attraa efter at gaa fremad paa denne Bane, fra Tid til anden vil trænge til. Han vil blive stillet under Omstændigheder af en saadan Natur, at han trænger til Styrke, og denne Styrke meddeles ved Kundskaben om, at den Sti, hvorpaa han vandrer, fører ham, hvor han kan komme i Besiddelse af sit Hjertes hojeste og helligste Attraa og Ønsker.

Herren giver os herlige Tilskyndelser. I de Aabenbaringer, som Gud har givet, finde vi, hvad en Person kan opnaa, som vil vandre paa denne Kundskabens Vej og lade sig vejlede af Guds Aand. Jeg havde ikke staaet i denne Kirke i mere end to Aar, da det blev mig tydeligt vist, hvad Mennesket kan opnaa ved bestandig at vise Lydighed mod Guds Søns Evangelium. Denne Kundskab har altid været en Ledestjerne for mig og har tilskyndet mig til at udføre det, som er ret og antageligt for Gud. Der er mange Ting, man kan gjøre, uden at Menneskene vide det, men hvis disse Ting ere urigtige, da føler man i sit Indre, at man gjør Uret, og at Gud ser dem. Det er lang Tid, siden denne Kundskab, som jeg omtaler, blev mig tilkjendegivet i et Syn. Men jeg har ikke forglemt det. Da det forst blev mig vist, var det en personlig Ejendom til mig; jeg turde ikke meddele det; det var Noget, som jeg aldrig havde hort tilforn. Nu er det imidlertid offenlig Ejendom. Uagtet al den Lærdom, vi have modtaget angaaende de Ting, som henhøre til de celestiale Verdener, synes der alligevel at være nogle Sidste-Dages Hellige, som befinde sig saa vel tilfredse ved blot at vide, at dette Værk er sandt, at de, naar man taler til dem om vor herlige Fremtid, blive bestyrtede og tro, at det ikke synderligt vedrører dem. Johannes siger i sit forste almindelige Brev, 3dje Kap.:

„I Elskelige! Nu ere vi Guds Børn."

Det lyder underligt, at en Person gjør Fordring paa at være et Guds Barn. Og Apostelen fortsætter og siger:

„Og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er. Og hver, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er ren."

Dette er en underlig Tanke. Saadanne Skriftsteder som disse blive ikke meget ofte citerede fra Prædikestolene i de kristne Kirker i Verden, fordi Folket i Almindelighed ikke tror derpaa. Men

Guds Aand har opklaret for os, at saadanne Skriftsteder indeholde ufejlbarlige og højtidelige Sandheder. Da Paulus talte til de Philippenser, fremholdt han, at de burde hige efter en vis Begjærlighed, hvilket kan synes meget forunderligt for Folket i vore Dage, skjøndt ikke saa meget for de Sidste-Dages Hellige, og i Særdeleshed for dem, som ikke vedblive at være som Børn med Hensyn til de Ting, der høre Gud til. Han siger:

„Thi det samme Sindelag være i Eder, som og var i Kristus Jesus; hvilken, der han var i Guds Skikkelse, ikke holdt det for et Rov at være Gud lig." (Phil. 2, 5. 6.)

Hvor forunderligt vilde ikke dette lyde fra Prædikestolene i den sekteriske Verden! Men dette var, hvad Paulus lærte, og han forstod, hvad han sagde. Han blev henrykket indtil den tredje Himmel og hørte Ting, om hvilke han siger, at det ikke var Mennesket tilladt at udtale dem. Vi overlade det til Andre at dømme, om Paulus var ude af sig selv og lærte Ting, som ikke vare tilladte. Men dette var, hvad han fremlagde for de Hellige, til hvem han skrev. Vilde vi begaa nogen Fejl, hvis vi bad de Hellige at hige efter en Begjærlighed af denne Beskaffenhed? Der er mange Skriftsteder i Bibelen, og i Særdeleshed i det nye Testamente, der synes forunderlige for Folk, som ikke ere i Besiddelse af Herrens Aand.

„Den, som sejrer, skal arve alle Ting." (Aab. 21, 7.)

Hvad betyder dette Udtryk? Hvem tror det? Hvis en Fader skulde sige til sin Søn: „Min Søn, vær trofast og følg mine Raad, og naar Du bliver myndig, skal Du arve Alt, hvad jeg ejer," vilde da ikke dette Udsagn være af stor Betydning? Og hvis Faderen var sanddru, vilde denne Søn have Noget, der kunde opmuntre ham til Trofasthed. Vilde Jesus skuffe os, da han gjorde denne Erklæring? Jeg kan forsikre Eder, at der fandtes ikke Svig i disse Ord. Han mente bestemt, hvad han sagde. Atter sagde han:

„Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Trone, ligesom og jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hans Trone." (Aab. 3, 21.)

Dette er en forunderlig Ytring. Er den sand? Den er fuldstændig sand, thi det var Herren, den Almægtige, som sagde det. Paulus siger:

„Thi vi vide, at dersom vort jordiske Hus, denne Hytte, nedbrydes, have vi en Bygning af Gud, et Hus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himlene." (2 Kor. 5, 1.)

Jeg tror dette; og naar han siger, at Jesus „skal forvandle vort Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme" (Phil. 3, 21), da tror jeg ogsaa det. Tro de Sidste-Dages Hellige disse Ting, som jeg taler om? Naturligvis, I maa tro dem. Atter staar der:

„Thi den, der annammer min Tjener, annammer mig, og den, der annammer mig, annammer min Fader, og den, der annammer min Fader, annammer min Faders Rige, hvorfor alt det, min Fader har, skal gives ham." (Pagtens Bog 4, 6.)

Kan Nogen tænke sig, at noget Mere kunde blive givet? Præsident Cannon sagde i Formiddags, at enhver Ting, som kan gives, har Herren givet til de Sidste-Dages Hellige. Paulus forstod disse Ting meget godt, thi han siger, at han „iler mod Maalet, til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Kristus Jesus." (Phil. 3, 14.)

I disse Bemærkninger, som jeg har gjort, ville vi finde Noget, der hen-

hører til dette høje Kald i Kristus Jesus. Jeg vil nu omtale, hvad jeg modtog i mit Syn, hvilket var lige saa klart, som Solen nogensinde har skinnet. Den Kundskab, der blev mig meddelt, indeholdes i disse to Linjer:

„Som Mennesket er nu, var Gud en Gang.
Som Gud er nu, kan Mennesket blive."

Dette er, synes jeg, en meget forunderlig Ting. Jeg vidste ikke Andet, end at jeg var kommen i Besiddelse af Kundskab, som ikke angik mig; men jeg vidste, den var sand. Intet af denne Slags var nogensinde før kommet for mine Øren. Det blev prædiket nogle faa Aar senere hen; i det Mindste lærte Profeten Joseph det til de tolv Apostle. Nu er det dog almindelig bekjendt; men jeg ved ikke, hvor Mange der har en virkelig Kundskab om disse Ting i deres Hjerte. Hvis I have, saa vil jeg sige, at Følgerne deraf vilde blive, som Johannes siger:

„Og hver, som har dette Haab til ham, renser sig selv, lige som han er ren."

Derfor, hvorledes kan det være, at Gud tilbyder sig at meddele os denne store Ære og at uddanne os til at modtage denne herlige Ophøjelse? Hvem ere vi, at Gud skulde gjøre Alt dette for os? Nu, vi begynde netop at forstaa, at vi ere Guds Afkom, fødte med de samme Egenskaber og Kræfter, som han besidder, der ere egnede til at udvides gjennem den Erfaring, vi nu undergaa i vor anden Prøvestand. Lad mig fremsætte en Lignelse: Her er for Eksempel en Kejser, som sidder paa sin Trone og regjerer og styrer sit Rige paa en viis og forstandig Maade. Han har en lille Søn, som sidder paa sin Moders Skjød. Han har i Sinde, at denne Søn en Gang skal sættes paa hans Trone for at styre og regjere Kejserdømmet. Her have vi dette spæde Barn, som er aldeles hjælpeløst, som ikke kan ernære sig selv, ude af Stand til at gaa, uden nogen som helst Kundskab, og her sidder den store Kejser paa sin Trone, holdende Scepteret over det mægtige Rige. Hvem vilde tro, at han kunde opfostre og udvikle denne lille Søn til en Gang at indtage den Stilling at sidde paa hans Trone? Ingen vilde tro det, medmindre han i sin Erfaring havde seet saadanne Ting blive udført, seet den Spæde udvikles til en Dreng og derefter til Manddom, i Besiddelse af alle de Kræfter, Egenskaber og Evner som hans Fader. Nu, vi ere Guds Sønner og Døtre. Han har skabt os i sit Billede. Han har givet os Evner og Kræfter, som ere egnede til at udvikles, indtil de naa til hans Fuldkommenhed, hvilket han har lovet — indtil vi skulle sidde paa Troner for at styre og regjere over vort Afkom fra Evighed til Evighed. Saaledes forholder det sig med Hensyn til disse Ting; og der er Nogle, som tydeligt kunne forstaa, hvad jeg siger. Synes det utroligt, at Gud skulde ophøje sit Afkom og sætte det paa Troner for at regjere over dets eget Afkom fra Evighed til Evighed?

Der kunde siges Meget angaaende dette Emne, men jeg afholder mig fra at sige Mere, da Tiden ikke tillader det. Der er mange Ting, som vi skulle give Agt paa, og det lønner sig at gjøre det. Gud har vist os Følgerne af at vandre paa denne Herlighedens og Ophøjelsens Vej, og hans Løfter ere sikre. Herren vidste nøjagtigt, hvad han kunde gjøre. Han kjendte, hvilke Materialer han havde at gjøre med, og han vidste netop, hvad han sagde. Hvis vi opfylde den Part, som han har givet os at udføre, og holde vor anden Prøvestand, da ville vi være

sikre paa at se disse Løfter opfyldte i enhver Henseende og langt Mere, end I og jeg kunne fatte. Værer ikke modløse. Vejen kan maaske synes ujævn, men meget af dens Ujævnhed fremkommer formedelst vor egen Sløvhed og Ligegyldighed. Den vilde være meget jævnere, hvis vi vilde være flittige i at holde Guds Bud og altid være i Besiddelse af Herrens Aand i vore Hjerter. Dog maa vi alligevel gjøre Opofrelser, men naar vi gjøre disse, da er det meget sandsynligt, at vi ville nyde Glæde i Udførelsen af disse ved at tænke paa det endelige Resultat. Amen. — Deseret News.

De Forældreløse.

Et Barn, som har mistet baade Fader og Moder! Dette synes fra først af et lidet Tab, men hvor det forstørres, eftersom vi blive ældre!

Medens vi ere unge, skinner Solen ligesaa klart som før for os, vi se Alt saa lyst, og vi tænke ikke saa meget paa, at vi have mistet et af de største Goder, Gud havde skjænket os. Men lidt efter lidt staar det klart for os, at vi ikke ere ligestillede med andre Børn, der have Forældre.

Ingen Kjærtegn, ingen Stemme, der siger: min Søn, min Datter; ingen opmuntrende Øjne til at vise os Bifald, naar vi have gjort Godt, og ingen formanende eller advarende Stemme, naar vi have gjort Galt.

Dersom Moder var her, vilde hun tørre vore Taarer; hvis Fader var ved vor Side, vilde han hjælpe os med Raad og Daad.

Kjære Læser, er Du forældreløs? Sørger Du over at have mistet Fader og Moder? Lad ikke Din Sorg overvælde Dig. Lev, som Du ved, at de vilde have ønsket, at Du skulde leve. Lad Dit Liv være til Velsignelse for Dig selv og Andre, da vil Du føle, at Du staar dem nær, om Du ikke ser dem.

Har Du endnu faaet Lov til at beholde Dine Forældre, da vis dem ved kjærlig Omtanke og Lydighed, hvor højt Du sætter dem, og bedrøv dem ikke. Den Tid vil snart komme, da intet Ord eller Kjærtegn fra Dig vil naa dem, og da al Din Anger ikke kan vinde et Tilgivelsens Ord fra deres Læber. Dine Forældre ere Dine bedste Venner. Kjærlig Omgang med dem nu er mere værd end alle de Blomster, Du strør paa deres Grav, naar de ikke ere mere.

Tankesprog. „Hvor ædelt, hvor behageligt er ikke Eders Arbejde," sagde Roserne til Solstraalerne; „hvorsomhelst I komme, udbreder sig den yndigste Duft, og alle Markerne fryde sig."

„Nej, ikke hvorsomhelst vi komme," svarede Solstraalerne; „betragt den ildelugtende Damp, som opstiger fra hin Dynge af Substanser, der gaa deres Opløsning imøde, og erindre, at medens vi forædle de fortrinlige Egenskaber, som vi uddrage fra Eder og Eders Lige, saa viser det sig dog, at de Nedrige blive endnu nedrigere under vor Indflydelse."

Den 15de Februar 1895.

Hvad er Mormonismen?

Jesu Kristi Evangelium, som de Sidste-Dages Hellige have modtaget, har mange forskjellige fremtrædende Træk. Da disse først fremstilledes for Verden, bleve de af Alle, som ikke vare i Stand til at omfatte Sandhedens Grundprinciper, betragtede med megen Overraskelse. Urigtige Fremstillinger, Latter, Spot og Foragt paafulgte.

Mormonismen erfarede i denne Henseende nøjagtigt det Samme som de forrige Kristne, da deres Lære først blev forkyndt til de mosaiske og hedenske Nationer. De Lærdomme, Herrens Tjenere fremsatte om Guddommen, om et Liv efter dette, om Forsoningen ved Jesus af Nazareth, som holdtes for at være en Forbryder, vare „Jøderne en Forargelse og Grækerne en Daarlighed." Dog adspredte Sandhedens Lys gradvis i Tidens Løb de mørke Fordomme, og hvad der i Begyndelsen blev betragtet som „Daarlighed," blev senere hen anerkjendt som guddommelig Visdom. De allerlærdeste Filosofer i den forrige Tidsalder bøjede sig ydmygt i dyb Ærefrygt for Golgathas Kors og sagde sig at være Efterfølgere af ham, som der ofrede sit Liv, og siden efter have de viseste og bedste Mænd i enhver Tidsalder efter det Lys, de besad, fulgt dette Eksempel.

Ved nøjere Betragtning er det let at indse, at Kristendommen væsenlig var en yderligere Udvikling af Jødedommen. Den var en Gjenoprettelse af de Lærdomme, der bleve meddelte vore Forfædre, „som vandrede med Gud," og som modtoge Aabenbaringer baade om det Forbigangne og det Tilkommende. Den betegnede, at den underordnede Udviklingstilstand, der nødvendiggjordes formedelst Folkets Overtrædelser og Mangel paa Kraft til at udholde den Almægtiges Nærværelse, skulde ophøre, og befordrede Menneskeslægtens Fremskriden mod et højere Udviklingstrin. Alle dens Lærdomme bleve givne for at opnaa dette Maal.

De gamle Jøder fejlede i denne Henseende, fordi de holdt fast ved de mosaiske Forordninger og Lærdomme som Sandhedens Grænselinje og troede, at Alt, hvad der strakte sig videre, var Vildfarelse. Sandt nok, de forventede en Messias, men de forestillede sig, at han vilde være en farisæisk Ritualist og en politisk Befrier. De Kristne i vor Tid have næsten et lignende Begreb om ham. De betragte i Regelen de Sandheder, der bleve aabenbarede i Begyndelsen af vor Æra, som det, der afslutter den direkte Kommunikation af Kundskab om guddommelige Ting til Menneskeslægten, og imedens Nogle forvente et Millennium som en Fremtids Udviklingsperiode, have de dog saa dunkle, utydelige og forvirrede Begreber om denne forjættede Gjenoprettelse af Jordens Anliggender, at det kun har ringe Værdi for dem. Skulde det komme pludseligt, da vilde de ikke mere anerkjende det, end Jøderne i Jesus kunde se deres forjættede Messias.

Mormonismen gjør Fordring paa Verdens udelte Opmærksomhed overfor disse Kjendsgjerninger. De kristne Nationer gjennemgaa en religiøs Krise. Reformatorer forsøgte først Religionens Virkninger foruden direkte Aabenbaring.

men Følgen blev, at Nationerne saa sig ude af Stand til at frigjøre sig fra de Onder, der fortære deres Livskraft. Reform foruden Religionens Bistand var det næste Eksperiment, men Resultatet har været saa utilfredsstillende, at det for Øjeblikket er meget iøjnefaldende, at de, hvorpaa Nationernes Skjæbne tildels beror, ere tilbøjelige til at falde tilbage til den oprindelige Form. Hvis derfor en Tid skulde komme, da Menneskenes Ledere vilde være nødsagede til at erkjende deres egen Udygtighed i at tilvejebringe de forønskede Forhold, enten ved eller foruden Hjælp af en Moral, der er fri for religiøs Tilsætning, da behøve de ikke at opgive Haabet. Thi i Evangeliets Sandheder, som ere lærte gjennem Profeten Joseph i denne vor Tid, indeholdes det, der, hvis det annammes og sættes i praktisk Anvendelse, vil tilvejebringe en fuldkomnere Gjenoprettelse i Verden end den, der fandt Sted formedelst Evangeliets Forkyndelse af de første Apostle.

Mormonismen er den oprindelige Kristendoms Gjenbringelse. Den er en videre Udvikling af de forrige aabenbarede Sandheder, og dens tydelige Principer ere netop, hvad Menneskeslægten i denne Tid trænger til. Den fremstiller det virkelige Slægtskabsforhold mellem Gud og Mennesket, forklarer, i hvilken Hensigt det er sat her paa Jorden, og tilbyder at løse alle de vanskelige Problemer, som Verden for Tiden er i Strid om. Mormonismen er ene og alene den evige Sandhed, og derfor kan den ikke tilintetgjøres. Den blev ydermere given i denne Tid i Betragtning af Menneskeslægtens faldne og hjælpeløse Tilstand. Den er det store og vidunderlige Værk, hvorved Menneskenes Børn ville blive frelste og Guds Navn forherliget. — Deseret News.

Korrespondance.

Upsala, den 5te Februar 1895.

Præsident Peter Sundwall.

Kjære Broder!

Hermed sendes Genealogi af de Medlemmer, som ere afdøde i denne Gren. Det har været forbunden med en Del Arbejde og Besvær at gjennemgaa Grenens Protokoller for at opsøge de Dødes Navne, men jeg kan alligevel sige, at jeg har fundet Glæde og Tilfredsstillelse i denne Beskjæftigelse; thi jeg har lidt Begreb om Meningen af Profeten Malachias' Ord, da han taler om, at Fædrenes Hjerter skulle vendes til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at Herren ikke skal komme og slaa Jorden med Ban.

Broder Gillén og jeg have været udenfor Upsala en tre Ugers Tid; maaske nogle Ord om vor Rejse ikke vilde være uden Interesse. Angaaende Udsigterne for Evangeliets Fremgang her kan jeg i Sandhed sige, at det for Tiden ser ganske forhaabningsfuldt ud. Siden Efteraarskonferencen have otte Personer adlydt Budskabet og sluttet Pagt med vor himmelske Fader ved „Igjenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Helligaand." (Titus 3, 5.) Jeg har haft den Glæde at døbe fire af mine intime Venner. Vi fandt Vand under 6 à 8 Tommer Is, men det syntes dog ikke at være saa koldt, som vi havde ventet. Mange undersøge vore Lærdomme, og jeg har ofte hørt

Personer sige, at efter deres Mening er vor Religion den sandeste og den, der af alle de Lærdomme, de have hørt, er mest overensstemmende med den hellige Skrift. Vi have her mange Abonnenter paa »Nordstjernan«, og vi finde, at den er fuld af Emner, der ere i Overensstemmelse med Skriften og sund Fornuft. For at blive bedre i Stand til at udføre det Arbejde, der paahvilede os, og afholde Møder, der vare blevne bestemte, skiltes Broder Gillén og jeg ad den 10de sidstleden; vi mødtes atter den 28de i Nærheden af Byen Östhammar, og vi havde Begge haft mange ypperlige Lejligheder til at bære vore Vidnesbyrd om Evangeliet.

Hvis vor Lære nogensinde for har været prædiket i Norrtelje, saa maa det have været for mange Aar tilbage. Men den 18de Januar underrettede jeg gjennem Telefon Hr. Wallen, som har Tro paa Evangeliet, om min Ankomst, og eftersom han havde to store Værelser i det gamle Raadhus under sit Opsyn, saa gjorde han disse i Stand for en Forsamling 3 Timer efter min Ankomst. Paa den bestemte Tid fyldtes Værelserne med opmærksomme Tilhørere. Netop som vi skulde begynde Mødet, blev Hr. Wallen kaldt til Telefonen af „Norrtelje Nyheter"s Redaktør, der spurgte, om det forholdt sig saaledes, at en Mormon skulde prædike i Raadhuset, og om nævnte Person vàr fra Utah. „Jo, saaledes forholder det sig, og Prædikanten er en indfødt Amerikaner," lød Svaret. Derpaa sagde Redaktøren: Jeg skal skrive et Stykke i Avisen for i Morgen, som skal blive interessant for Hr. Wallen at læse, om hvorledes han aabner Lokaler for en saadan Lære. Redaktøren blev budt velkommen til Forsamlingen, og den aabnedes derpaa med Afsyngelsen af Salmen:

„O hører, I Slægter paa Jorden et Ord,
Som sendt er fra Himmelens Gud!"

Efter Forsamlingens Slutning gjordes ingen Bemærkninger, men jeg blev anmodet om atter at prædike for Folket den næste Aften. Dette Ønske kunde jeg imidlertid ikke efterkomme; thi jeg maatte anvende Tiden til at møde paa andre Steder, hvor Bestemmelse allerede forhen var truffet.

Under min og Broder Gilléns Fraværelse har Broder Jørgensen forestaaet Grenen i Upsala. Han har ellers været flittig sysselsat med at prædike Evangeliet og har faaet Adgang paa nye Steder og der, hvor vore Ældster ikke have virket i lang Tid.

Ved vor Hjemkomst savne vi vor Ven og Broder, Ældste Emil Sandberg, som ved Døden blev bortkaldt herfra. Paa Grund af Sygdom har han i to Maaneder ikke kunnet gaa ud, og en Del af denne Tid har han maattet holde Sengen. Lige til den sidste Stund af sit Liv bar han et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliet samt formanede Alle til at være standhaftige i Troen. Hans sidste Ord vare: „Liv, Liv" og „Amen, Amen." Det er mit oprigtige Ønske, at vi, som leve, maatte kunne ihukomme og iagttage disse hans Formaninger.

Med en flittig Hilsen, i hvilken Broder Gillén forener sig, til Dem og Deres Medarbejdere, undertegner jeg mig

Eders Broder i Evangeliet
David Holmgren.

Ret Tænkning.

Der kunde siges Meget om rigtige og urigtige Handlinger, og megen Tid og meget Arbejde er anvendt paa at danne rigtige Vaner med Hensyn til Udførelsen af vore Handlinger. Dette er Alt godt; men dersom vi vilde lægge Øksen ved Roden af Træet og bortfjærne de unyttige Handlinger ved at skille os af med alle onde Tanker, da vilde vor Fremgang være mere fornuftig og langt mere heldig. Tanken er Handlingens Ophav. En Mordhandling har sit Udspring i en ond Hensigt; Ægteskabet er en Følge af Samtykke, og saaledes forholder det sig med enhver Handling; den moralske og væsenlige Egenskab bestaar i Tanken, der føder Handlingen. En Mands almindelige Løbebane gjennem Livet skyldes den almindelige Holdning, som hans Tanker befinde sig i. Hvis han, ligesom Vanderbilt, elsker Penge og fæster sine Tanker paa at erhverve sig Midler, da vil hans Liv optages med at forskaffe sig Penge. Hvis han, ligesom Byron, finder Behag i lidenskabelige Fornøjelser, da vil han eftertragte Overdaadighed og Vellyst. Hvis han, ligesom Sumner, ynder videnskabelig Dannelse og higer efter Kundskab, da vil han forskaffe sig Bøger, opsøge de berømte Bibliotheker og sætte Pris paa lærde Mænds Selskab. Hvis han, ligesom Howard, besjæles af barmhjertige og velgjørende Tanker, da vil hans Liv blive opofret paa Velgjørenhedens Omraade. „Som en Mand tænker i sit Hjerte, saaledes handler han."

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 143.)

Vedrørende en anden bestemt Erindring, som findes i denne Profeti, ville vi benytte os af hans Vidnesbyrd:

„Thi se, de sydlige Stater skulle skille sig fra de nordlige Stater, og de sydlige Stater ville paakalde andre Nationer om Hjælp, ja den saakaldte britiske Nation."

I Ridpath's Amerikas Historie fandtes følgende Bekræftelse:

„De konfødererede Staters (Sydstaternes) Regjering havde beskikket James M. Mason og John Slidell, forhenværende Senatorer i de forenede Stater, til at begive sig udenlands som de konfødererede Staters Gesandter til England og Frankrig. De gik ombord i en Blokadebryder — en hurtigsejlende Damper — og undslap saaledes fra Charleston og naaede Havannah i Sikkerhed. Der gik de saa ombord i det britiske Postdampskib „Treut" og sejlede mod Europa. Den 8de November blev Skibet indhentet af de Forenede Staters Fregat „San Jacinto," under Kaptain Wilkis' Kommando. „Treut" blev overhalet og de to Gesandter med deres Sekretærer grebne og førte ombord i „San Jacinto" som Fanger og bragte til Boston. „Treut" fortsatte sin Kurs til England, og da den Fornærmelse, som var sket mod det britiske Flag, blev indberettet.

satte det hele Landet i Fyr og Flamme af Vrede."

Dette vilde straks have ført til Krig med England, dersom ikke de Forenede Staters Udenrigsminister, William H. Seward, havde været mere viis og rettænkende end den almindelige ophidsede Befolkning var paa den Tid. Historieskriveren fortsætter herom videre:

„Da Storbritannien fordrede Oprejsning for den lidte Fornærmelse og tillige Fangernes øjeblikkelige Frigivelse, svarede han, Udenrigsministeren, med en mild og høflig Undskyldningsskrivelse, hvori han indrømmede, at d'Hrr. Mason og Slidell i Følge internationale Love vare blevne uberettiget grebne, og de to Gesandter bleve dernæst satte ombord i et andet Skib og sendte til deres Bestemmelsessted."

At de ikke den Gang fik England eller andre Nationer til at erklære de Forenede Stater Krig, var ikke deres Skyld, men de opfyldte visselig deres Part af hin mærkelige Profeti, idet de paakaldte andre Nationer om Hjælp, ja den saakaldte britiske Nation, som Herren havde sagt ved sin Tjener Joseph Smith.

Der er endnu Mere ved denne Profeti, som fortjener vor Opmærksomhed og Overvejelse, det er følgende, paa den Tid, da den blev udtalt, højst usandsynlige Omstændighed ved Krigens Førelse, nemlig:

„Og det skal ske, efter mange Dage, at Slaver (Negerslaver) skulle sætte sig op mod deres Herrer (Ejere), og de ville blive indøvede og oplærte i Krig."

Mange Tusinder af Slaver bleve indrullerede som Soldater i de Forenede Staters Hære og kjæmpede tappert imod deres forrige Herrer og Ejere, for den Frihed, som de, ved Præsident Abraham Lincoln vare tilsagte i hans Proklamation af 1ste Januar 1863, og de bleve saaledes tilvisse indøvede og oplærte i Krig.

Historieskriveren slutter sin Beretning om denne Krig med følgende Ord:

„Efter fire Aars frygtelige Blodsudgydelse, Ødelæggelse og Sorger endte Borgerkrigen i de Forenede Stater."

Det var en meget passende Bemærkning til Profeten Josephs Forudsigelse om disse Begivenheder, 28 Aar forinden de gik for sig, nemlig at „det vilde medføre mange Sjæles Død og Elendighed."

At der er andre Dele af denne Profeti, som endnu ikke ere opfyldte, forringer ikke det Heles Betydning eller Vigtighed; thi den har dette tilfælles med næsten alle andre Profeters Ord i Bibelen.

Nogle af Bibelens uopfyldte Profetier ere tre à fire Tusinde Aar gamle, og dog vente alle Bibeltroende, at „indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaa af Loven, indtil det sker altsammen." (Matt. 5, 18.) Og vor Frelser siger et andet Sted: „Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa" (Matt. 24, 35.), medens han ved samme Lejlighed udtalte sine Profetier om Jerusalems Ødelæggelse samt sin anden Tilkommelse og Verdens Ende, saa at sige imellem hverandre. (Se hele Matt. 24 Kap.)

At hans grafiske Skildring af Jerusalems Ødelæggelse blev til en skrækkelig Virkelighed henved 40 Aar senere, forringer ikke de andre to vigtige Dele af hint profetiske Kapitel det Mindste — hans Tilkommelse i Himmelens Skyer og Verdens Ende imødeser enhver Kristen med ligesaa fuld Forvisning, som han læser Beretningen om Jerusalems Ødelæggelse, der gik for sig i Aaret 70 af vor Tidsregning.

Saaledes imødese ogsaa de Sidste-Dages Hellige med troende Vished Opfyldelsen af det Øvrige af Josephs Profeti, som i Fremtiden skal opfyldes. Der er i denne ene Profeti allerede mere Forudsigelse gaaet i Opfyldelse, end der findes i flere af Bibelens Profetier, og eftersom dette er Tilfældet, er han visselig ligesaa meget en Profet, som de Mænd, der levede i Oldtiden, og hvis Bøger nu findes i vore Bibler.

Pagtens Bog indeholder mange andre Profetier, baade opfyldte og uopfyldte, men vi kunne ikke tage den fornødne Tid til her at henvise til dem enkeltvis. Profetier angaaende store Forfølgelser mod Kirken i det frie, tolerante Amerika vare paa den Tid, de bleve udtalte, høist usandsynlige, og at de Helliges Blod vilde komme til at raabe til Himmelen om Hævn, vilde den Gang næppe nogen Amerikaner kunne have troet, og dog fremgaar dette af de Helliges Historie. Vi henvise til deres skrækkelige Lidelser under ophidsede Pøbelhobe og i de fleste Tilfælde under Ledelse af fanatiske Præster, der paa Prædikestolen i langtrukne Foredrag vilde fremholde den sagtmodige Jesus som Eksempel, der lærte: „Elsker Eders Fjender" o. s. v., men som næste Dag, om ikke endnu samme Nat, med Brandfaklen i den ene Haand og Riflen i den anden søgte at fordrive værgeløse Kvinder og Børn fra deres Hjem, endog midt om Vinteren.

Saadanne Scener gik hyppigt for sig i Missouri og Illinois, hvilket vore Læsere maaske ere bekjendte med uden dog at have gjort sig selv det Spørgsmaal: Hvorfor ere Mormonerne saa forhadte i det frie Amerika? Mange have vistnok troet at finde Aarsagen dertil i Mormonernes gammeldags Familjeforhold; at nogle Mænd, og det kun et forholdsvis ringe Antal af Utahfolket, havde mere end en Hustru paa samme Tid (medens de dog forsørgede dem og deres Afkom med al en omhyggelig Faders Omsorg); men man maa vel lægge Mærke til, at alle disse Forfølgelser, Uddrivelser og Mord paa hele Kirkesamfundet gik for sig, medens de Hellige boede i Staterne Missouri og Illinois, og førend den Aabenbaring var given angaaende den celestiale Ægteskabs Orden, der bragte dydige Kvinder til at bøje sig under den.

Den omtalte Aabenbaring blev given i Nauvoo den 12te Juli 1843, og før den Tid var altsaa dette Princip ikke lært eller praktiseret iblandt de Hellige.

Frelseren lærte sine Disciple: „I skulle hades af alle Folk for mit Navns Skyld" — „dersom I vare af Verden, da vilde Verden elske sit Eget, men nu ere I ikke af Verden, derfor hader Verden Eder." Af samme Grund maatte de Hellige udstaa alle disse Lidelser og Tab, medens de boede blandt deres mod alle andre Religionspartier tolerante og frisindede Medborgere. Men, som før bemærket, Herren havde i Tide forberedt de Hellige paa disse Forfølgelser, og Profeten Joseph var, mere end nogen Anden, Gjenstand for Fanatismens Had og Mishandlinger, saa længe han levede.

Vi ville nu af Joseph Smiths Levnetsløb henlede Læserens Opmærksomhed paa en anden, høist mærkelig Profeti; thi den findes ikke blandt Aabenbaringerne i Pagtens Bog.

I Profetens Dagbog under Datoen 6te August 1842, findes Følgende nedskrevet af ham selv:

„Jeg profeterede, at de Hellige vilde vedblive at lide megen Forfølgelse, og at de vilde blive fordrevne til Klippebjergene. Mange vilde falde fra Kirken,

Andre vilde blive dræbte af deres Forfølgere eller miste Livet som en Følge af Savn eller Sygdom, og Nogle af Eder vilde leve og gaa derhen og hjælpe til at anlægge Settlementer og se dem (de Hellige) blive til et stort Folk i Klippebjergenes Dale."

Lader os nu med det Samme se, hvad en af de gamle Profeter har sagt om en saadan Begivenhed:

„Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene og ophøjet over Højene; og alle Hedninger skulle strømme til det. Og mange Folkeslag skulle komme og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem." (Esaias 2, 2. 3.)

Den nyeste Tids Historie beviser disse Profetiers bogstavelige Opfyldelse. De Hellige udholdt mange haarde Lidelser efter den Tid, da hin mærkelige Profeti blev udtalt af Joseph Smith, den 6te August 1842, og han selv, tilligemed hans Broder Hyrum, led Martyrdøden den 27de Juni 1844, altsaa knap to Aar senere, og hans Broder, Samuel H. Smith, døde kort efter, af Sorg over sine Brødres grusomme Forfølgelser og Død, medens mange af de Hellige bukkede under for de Savn og Sygdomme, som deres Uddrivelse fra Nauvoo, om Vinteren 1846, paaførte dem. Tusinder af Hellige forlode deres hyggelige Hjem og velfyldte Lader og Forraad i Februar Maaned. Kulden var da saa stræng, at den store Missisippiflod frøs over, og Isen dannede en midlertidig Bro, over hvilken de førte deres Kreaturer, og belæssede Vogne til de snedækkede Bakker paa den modsatte Bred; der vilde de søge Fred og Hvile for en Tid med Vinterens hvide Dække som Lagen under sig, indtil Foraaret vilde tillade dem at fortsætte deres Rejse videre mod det ukjendte Land mellem Klippebjergene, som deres afdøde Profet fire Aar forud havde forudsagt skulde blive deres næste Indsamlingssted og give dem Anledning til at opfylde de ældre Profetier ved at opføre Herrens Hus paa Zions Bjerge.

De Lidelser, som de Hellige vare udsatte for, fra den Tid, de forlode Nauvoo, og til de naaede Dalen omkring den store Saltsø den 24de Juli 1847, under Præsident Brigham Youngs Ledelse, lader sig næppe beskrive. Paa en Strækning af omtrent 1500 engelske Mile betegnede i mange Aar de hensovede Helliges Grave deres Vej, og hvad disse udpinte Martyrer maatte lide under deres Forsøg paa at undgaa deres grusomme Forfølgelse, samt Opfyldelsen af den Del af Josephs Profeti, at „Nogle vilde miste Livet som en Følge af de Savn og Lidelser," som de vilde blive udsatte for paa denne lange, besværlige og farefulde Rejse gjennem et ukjendt Land uden Veje og omgivne af og udsatte for de krigerske, vilde Indianeres Angreb baade Dag og Nat.

Nu har den fremrykkende Civilisation sløjfet disse melankolske Vejmærker. Jernhesten, med sit lange Tog af bekvemme Passager- og Fragtvogne farer nu næsten med Vindens Hurtighed hen over de forhen øde Sletter og de romantiske Bjergpas, hvor først de udbrevne Sidste-Dages Hellige møjsommelig banede sig Vej med deres magre, forslæbede, næsten halvdøde Okser. Ved Synet af Saltsøstaden med det prægtige Tempel og andre Pragtbygninger, dens brede, snorlige Gader, dens mange Banker og andre Forret-

ningshuse, de yndige Haver omkring de lykkelige Beboeres fredelige Hjem, de storartede Skolebygninger, Universiteter, Kirker, Theatre og tilsidst den store Saltsø med sine verdensberømte Bade-Etablissementer, er der ingen Rejsende, som har det ringeste Begreb om, hvad denne Dal med Amerikas døde Hav som Centrum var for et halvt Hundrede Aar siden, uden at han maa falde i Forundring og uvilkaarligt indrømme, at her er sket et Under, hvortil Verdenshistorien næppe kan paavise Magen.

Herrens Profet Esaias, der levede for henved tre Tusinde Aar siden, havde sagt: „Ørken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose" (Es. 35, 1.), men det tog en lang Tid, inden denne Profeti gik i Opfyldelse paa en saa bogstavelig Maade. Den nyere Tids store Profet, Joseph Smith, var udset af den Alvidende til at forkynde og udpege Stedet nogle faa Aar, forend denne gamle saavel som hans egen Profeti skulde blive til Virkelighed, og hver Dag i Aaret opfyldes mere og mere Samme.

Dersom ikke saadanne Beviser ere tilstrækkelige til at overtyde den fordomsfri Søger efter Sandhed og Vidnesbyrd for, at Joseph Smith var en Profet, saa kan der næppe være Grund til at holde Fortidens Profetforfølgere tilregnelige; thi „naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker ikke, og det kommer ikke, da er det et Ord, som Herren ikke har talet." (5 Mos. 18, 22.) Følgelig maa denne Regel lyde saaledes i modsat Tilfælde: Og naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker, og det kommer, da er det et Ord, som Herren har talet — med andre Ord, at han var en sand Profet og Herrens Tjener.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Kongressen i Versailles har været sammenkaldt 5 Gange i den 3dje franske Republiks Dage. Denne har kun eksisteret fra 1871, og det er da ogsaa kun 1 af Præsidenterne, som har beholdt sin Værdighed ud over de fastsatte 7 Aar, nemlig Grévy; han var Præsident fra 30te Januar 1879 til 3dje December 1887. Thiers var Præsident fra 1871 til 24de Maj 1873, Mac Mahon fra samme Dato til 30te Januar 1879, og efter Grévy kom Carnot fra 3dje December 1887 til 24de Juni 1894, da han blev myrdet i Lyon. Den korteste Tid som Præsident havde Casimir-Périer; han valgtes den 27de Juni 1894 og forblev i Embedet til den 16de Januar 1895. Felix Faure valgtes den 17de Januar 1895 med 430 Stemmer.

En forfærdelig Kollision mellem den britiske Kuldamper „Crathie" og Oceandamperen „Elbe" fandt Sted Kl. 5.40 Onsdag Morgen den 30te Januar, hvilket havde til Følge, at „Elbe" sank straks efter Sammenstødet. 22 skibbrudne Personer reddedes og landsattes ved Lovestoft. Denne frygtelige Katastrofe sænkede henimod fire Hundrede Mennesker paa Havets Bund.

Dødsfald.

Tonette Jørgensen, f. Poulsen, født i Næs paa Hedemarken, Norge, den 23de Juni 1821, afgik ved Døden i Santaquin, Utah Co., Utah, den 14de Januar 1895 efter otte Aars frygtelige Lidelser. Hendes Sygdom var Rheumatisme og Nervesmerter. Hun annammede Evangeliet i sin Fødebygd i Januar 1858 og emigrerede til Utah i 1866. I alle sine Lidelser og Gjenvordigheder satte hun altid sin Lid til Gud og døde med en fuld Forvisning om en herlig Opstandelse og et evigt Liv. Hun efterlader sig fire Børn og mange Børnebørn, som begræde Tabet af en kjær Moder og Bedstemoder. Begravelsen fandt Sted fra »Relief Society's Hall«, hvor Biskop Eli Openshaw og Ældsterne O. H. Olsen, L. A. Johnson og J. M. Holladay ved hendes Baare talte trøstende og belærende Ord til de Forsamlede.

Joseph Fjeldsted, Søn af C. D. og Josephine M. Fjeldsted, født i Logan, Utah, den 26de Juli 1878, afgik ved Døden samme Steds efter et flere Ugers haardt Sygeleje af Gigtfeber den 2den Januar 1895.

Anne Margrete Nilsen, født i Thormagle, Thorup Sogn, Danmark, den 19de Juni 1825, afgik ved Døden i Logan, Utah, den 12te November 1894. Afdøde annammede Evangeliet i 1855 og emigrerede til Utah i 1860. Hun blev Moder til ni Børn, hvoraf fire leve. Hun var en af de ædle trofaste Sidste-Dages Hellige, som holdt ud i gode Gjerninger indtil Enden.

Engebret Engebretsen, født paa Baarlidalstangen, Eidsvold, Norge, den 27de Marts 1814, afgik pludselig ved Døden i Centre Ward, Salt Lake City, den 19de December 1894. Han emigrerede i 1870 til Goodhue Co., Minnesota, hvor han annammede Evangeliet ved Daab i 1885, og rejste derefter til Utah i Juni Maaned samme Aar. Han døde trofast i Evangeliet.

Søren Christoffer Hansen, født i Danmark den 5te Marts 1819, afgik ved Døden i Manti, Sanpete Co., Utah, den 29de December 1894 efter et fire Ugers Sygeleje. Afdøde annammede Evangeliet i Danmark i 1851 og indviede sig fra samme Tid til dets Tjeneste af sit ganske Hjerte. Han emigrerede i 1853, og da han var en formuende Mand, var han et Redskab i Herrens Haand til at fremme hans Værk med sine Midler og at udfri mange Fattige til Zion. Han var tre Gange paa Mission til sit Fødeland, nemlig 1860, 1874 og 1885, og var ved sin Død Raadgiver for Biskoppen i Manti Søndre Ward, hvilket Embede han beklædte i en Række af Aar. Han efterlod sig en talrig Familje, døde rolig og stille og lukkede sine Øjne med den faste Overbevisning, at „de Døde i Kristus skulle opstaa først."

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.